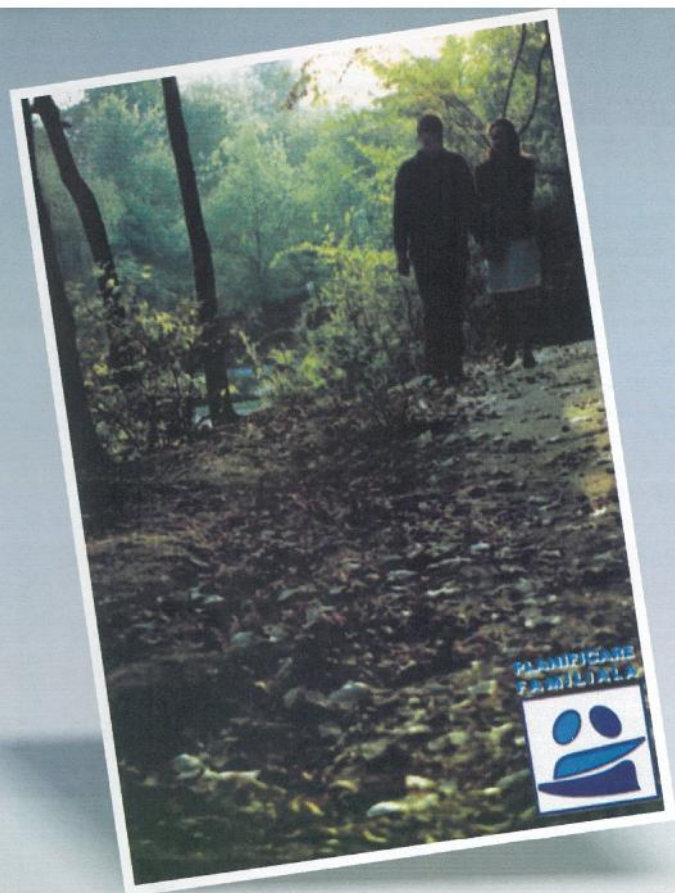

Se distribuie gratuit!

*Prevenirea infecțiilor
cu transmitere sexuală*

INFECȚII CU TRANSMITERE SEXUALĂ (ITS)

Viața sexuală este o parte normală și sănătoasă a existenței noastre. Este un mod de a ne împărtăși afecțiunea și tandrețea, plăcerea și bucuria. Pentru unii viața sexuală este o parte a unei relații de lungă durată, iar pentru alții relațiile sexuale nu implică neapărat o relație stabilă. Indiferent dacă aveți sau nu o relație de cuplu, această broșură încearcă să vă ajute să aveți o viață sexuală sănătoasă.

“Infecțiile cu transmitere sexuală?”

Sunt infecții transmise de la o persoană la alta prin contact sexual. Există foarte multe tipuri de astfel de infecții. Toate sunt transmise prin contact sexual neprotejat (fără prezervativ).

“Boli venerice = infecții cu transmitere sexuală?”

Amândouă înseamnă infecții ce se transmit prin contact sexual. Termenul de “boli venerice” era folosit foarte des în trecut (după Venus, zeița iubirii). Însă astăzi se preferă un termen mai adecvat: infecții cu transmitere sexuală (ITS).

“Ce este special la ITS?”

Cu toții contactăm diferite boli infecțioase într-un moment sau altul al vieții noastre. Infecțiile cu transmitere sexuală sunt și ele astfel de boli. Gravitatea evoluției lor depinde de cât de repede le depistați și cât de devreme începeți să le tratați. Unele pot avea urmări grave și permanente asupra sănătății dacă sunt lăsate netratate.

“CINE SE POATE ÎMBOLNĂVI?”

Oricine are relații sexuale se poate îmbolnăvi de ITS. Dacă aveți un contact sexual neprotejat (vaginal, anal, oral) cu cineva care are o infecție, atunci o puteți lua și dvs.. Cu cât numărul partenerilor cu care aveți relații sexuale crește, cu atât crește și riscul de a lua ITS.

“CE SEMNE MĂ PUN PE GÂNDUI?”

- Secreții (scurgeri) neobișnuite din vagin sau uretră (din penis). La femei există o secreție fiziologică (normală). Ar trebui să vă îngrijorați dacă secreția își schimbă culoarea, mirosul (devine chiar neplăcut), consistența, provoacă iritații / mâncărime sau e mai abundentă.
- Erupții cutanate lângă vagin, penis sau anus.
- Dureri sau arsuri la urinare.
- Urinare mai frecventă decât de obicei.
- Durere la contactul sexual. Dacă observați unul din semnele descrise aici, atunci trebuie să vă duceți la: o clinică de boli dermato-venereice, la un cabinet de obstetrică-ginecologie, la un cabinet de planificare familială, dispensar, o policlinică sau la medicul de familie. Cu cât descoperiți mai repede infecția și vă adresați medicului pentru tratament, cu atât vă veți vindeca mai ușor.

ATENȚIE! PUTEȚI AVEA ITS FĂRĂ SEMNE!

De exemplu, 9 din 10 femei cu gonoree nu au simptome (vezi “Gonoreea”), Aceasta pentru că unele ITS sunt latente, adică semnele pot apărea după câteva luni de la infectare (sau chiar mai mult) sau pur și simplu nu apar (“purtător sănătos”).

Însă persoana infectată poate transmite boala sau poate păstra doar complicațiile acesteia la un moment dat. Așa că dacă aveți motive să credeți că v-ați infectat (chiar dacă nu aveți semne) mergeți imediat la un control medical.

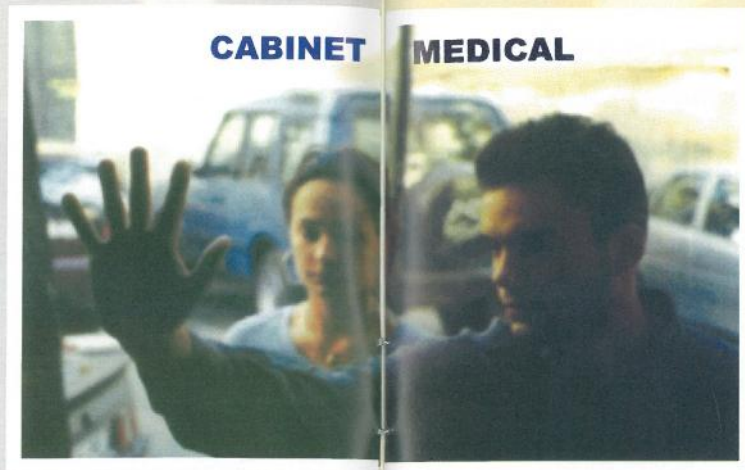

“CE FAC DACĂ BĂNUIESC CĂ AM ITS?”

În acest caz vă duceți imediat să vă consulte un medic:

- Dermato-venerolog
- Ginecolog
- Urolog
- Medic de planificare familială
- Medic de familie

**ORICE INFORMAȚIE DATĂ PERSONALULUI MEDICAL
ESTE STRICT CONFIDENȚIALĂ**

“CE SE ÎNTÂMPLĂ LA CABINETUL MEDICAL?”

Vă vor vedea un medic și o asistentă medicală. În condiții de confidențialitate, ei pot:

- Să depisteze dacă într-adevăr aveți o ITS;
- Să vă trateze și, în cele mai multe cazuri, să elimine problema complet;
- Să vă răspundă la toate întrebările dumneavoastră.

Ce se va întâmpla în cabinetul medical?

- Vă vor întreba ce simptome aveți, care este starea dvs. generală de sănătate, despre relațiile sexuale. Aceste întrebări îi vor ajuta să-și dea seama despre ce ITS este vorba.

– Vă vor examina zona genitală (atât la femei cât și la bărbați).

– Puteți fi rugat/ă să vă faceți un set de analize care pot include:

- examen de urină;
- analiza sângelui;
- examen al secreției.

Dacă sunteți însărcinată spuneți asta medicului, fiindcă unele tratamente pot afecta fătul. Uneori vi se cere să veniți la mai multe consultații. Este extrem de important să respectați aceste întâlniri și să vă duceți la toate controalele, pentru a vă asigura că tratamentul a avut succes.

“TREBUIE SĂ VORBESC CU PARTENERUL?”

Da. Trebuie să vorbiți cu partenerul de cuplu sau cu persoanele cu care ați avut contacte sexuale în perioada precedentă (până să vă dați seama ca aveți ITS). Și ei pot fi infectați. Deci, au nevoie de un control medical și tratament cât mai repede cu putință. E bine ca partenerii unui cuplu să vină împreună la clinică. Își pot oferi reciproc sprijin afectiv și emoțional. Amândoi vor urma tratamentul. Deci, nu va mai exista riscul de a se infecta unul pe celălalt. Dacă nu sunteți într-o relație stabilă, este la fel de important să vă convingeți partenerul actual să meargă la medic. Chiar și o scrisoare anonimă este mai bună decât nimic.

“SĂ-I SPUI PARTENERULUI CĂ AI O ITS NU ESTE UȘOR”

Vă puteți simți jenat/ă, speriat/ă, supărat/ă, rănit/ă, sau chiar vinovat/ă. Nu există un mod bun sau rău de a-i comunica partenerului acest lucru.

Dar dacă între dvs. există o bună comunicare, atunci o puteți face! E important să țineți minte că ITS pot fi tratate cu succes doar dacă sunt depistate la timp!

"CUM MĂ POT PROTEJA DE ITS?"

Cu cât reușiți să respectați mai multe din "regulile de aur" de mai jos, cu atât veți fi mai puțin expus riscului de a contacta ITS. Abținerea vă poate asigura o protecție maximă. Dacă aveți o viață sexuală, încercați să aveți:

– o relație fidelă cu un singur partener.

Dacă nu:

– Limitați-vă numărul de parteneri. Relațiile sexuale cu mai multe persoane înseamnă un risc mai mare de a întâlni pe cineva care să aibă ITS.

– Folosiți prezervativul. E singurul mijloc de a vă proteja de ITS și de sarcinile nedorite (daca e folosit corect).

– Gândiți-vă înainte de a avea un contact sexual și vorbiți cu partenerul de cuplu dacă știți că aveți ITS. Este mai bine să vă abțineți dacă unul din dvs. are o inflamație, rană sau o secreție neobișnuită, până când aveți "undă verde" de la medic.

– Aveți grijă de igiena personală, în special de igiena organelor genitale înainte și după contactul sexual.

Care sunt cele mai importante infecții? Care este cauza și ce i se întâmplă cuiva dacă se îmbolnăvește? Puteți să aflați toate aceste lucruri în următoarele pagini!

PĂDUCHI LAȚI (LĂȚEI)

Păduchii lați (phtirus pubis), sunt paraziți de 1-4 mm, care determină pediculoza pubiană. Se fixează și își depun ouăle pe părul pubian; de aici se pot răspândi pe așternuturi sau îmbrăcăminte, unde pot trăi câteva zile. Se pot observa cu ochiul liber la rădăcina firelor de păr, ca niște pete mici maronii. Păduchii lați se transmit prin contactul intim cu persoana infestată, sau prin folosirea în comun a lenjeriei, prosoapelor, etc.. Păduchii lați se hrănesc cu sângele din vasele capilare. Ca urmare, pe piele apar mici umflături roșiatice (papule) care provoacă mâncărimi intense. Atenție! Păduchii lați pot supraviețui o zi departe de corpul uman, mai ales în mediu umed (ex. prosoape, așternuturi umede). Pot urca în părul din sprâncene sau din cap.

SCABIA (RĂIA)

Este o boală cauzată de un parazit (scorpotes scabie). Femela sapă galerii în piele, mai ales în timpul nopții, iar după ce depune ouăle, moare. Larvele înțeapă pielea pentru a se hrăni. Contaminarea se face prin contactul intim cu persoana infestată, sau prin folosirea în comun a lenjeriei, prosoapelor, etc.. Contactul sexual reprezintă o modalitate de transmitere a acestui parazit. Principalele semne ale bolii sunt: roșeața pielii și mâncărime intensă. În zona afectată pot apărea infecții secundare. Mai nou scabia are manifestări nespecifice, fiind greu de diagnosticat.

Atenție! Cazurile de scabie apar mai frecvent la persoanele cu igienă precară, dar nu numai; de asemenea, pot apărea în colectivități cum ar fi școli, spitale, etc..

CANDIDOZA GENITALĂ (POALA ALBĂ)

Este cauzată de o ciupercă (*Candida albicans*) ce trăiește în mod normal pe piele și pe mucoase.

Este deci o infecție care nu se transmite neapărat pe care sexuală. Atât femeile cât și bărbații pot avea candidoză genitală fără să aibă nici un semn. Dacă apar, la femeie semnele pot fi: iritație, roșeață, mâncărime în zona organelor genitale externe, o secreție vaginală albă, vâscoasă și/sau o senzație de disconfort în timpul actului sexual. La bărbat pot apărea iritații și mâncărime în zona penisului sau/și scurgeri din uretră. Complicații posibile: candidoza genitală nu este o boală

atât gravă, cât neplăcută prin simptomatologie. Deseori ea apare la persoane care iau antibiotice sau care suferă de anumite boli, precum diabetul zaharat.

Atenție!

– Evitați să purtați lenjerie intimă care nu este din bumbac sau pantaloni foarte strânși

– În timpul menstruației folosiți mai degrabă tampoane externe decât interne, pe care trebuie să le schimbați frecvent.

– Dacă știți că un antibiotic (luat pentru orice boală) vă declanșează candidoza genitală, spuneți acest lucru medicului.

TRICHOMONIAZA

Este o boală cauzată de un parazit *Trichomonas vaginalis*. La femeie, această infecție se manifestă, cel mai frecvent, printr-o scurgere vaginală abundentă, galben-verzuie, spumoasă, urât mirositoare, însoțită de roșeață și disconfort sau chiar dureri în timpul actului sexual. Infecția poate să nu se manifeste (asimptomatică). La bărbat de cele mai multe ori, infecția nu se manifestă. Atunci când apar,

semnele constau în dureri și usturimi la urinat, scurgere uretrală roșeață și iritații la nivelul prepuțului.

Complicații: trichomonioza nu este o boală gravă. A fost însă asociată cu existența unui risc mai mare de anexită, naștere prematură și infectare cu HIV.

Atenție! Chiar dacă partenerul / partenera dvs. nu are nici un simptom, trebuie să vă tratați amândoi, altfel boala va reapare!

CHLAMYDIOZA

Chlamydioza este determinată de un germen care locuiește în interiorul celulelor *Chlamydia trachomatis*. La femeie chlamydia îmbolnăvește cel mai frecvent colul uterin, uterul, trompele uterine și / sau uretra. Ca urmare, în funcție de localizare, semnele (când apar) pot fi:
– scurgere vaginală, galben-verzuie, puțin abundentă, pe care femeile o pot ignora considerând-o normală;

– dureri abdominale joase;
– dureri și usturimi la urinat, însoțite de nevoia de a urina frecvent. La bărbat, cel mai des, *Chlamydia* determină inflamația uretrei, dar poate afecta și prostata sau chiar testiculele. Semnele date de inflamarea uretrei sunt usturimi la urinare și o secreție albicioasă, tulbure, din penis.

Complicații:

Chiar dacă nu se manifestă prin semne externe, Chlamydia poate determina infertilitate, adică imposibilitatea de a avea copii.

Infecția se poate transmite de la mama bolnavă la copil în timpul nașterii, provocând acestuia infecții ale ochilor sau căilor respiratorii care pot fi grave.

GONOREEA (BLENORAGIE SAU "SCULAMENT")

Este cauzată de o bacterie, Neisseria gonorrhoeae (gonococ). Femeile de obicei nu prezintă simptomele infecției. Manifestările care totuși apar mai des sunt: scurgeri vaginale mai abundente de culoare alb-gălbuie, dureri, usturimi la urinare sau sângerări între menstruații.

La bărbați infecția se manifestă de obicei prin dureri la urinat și nevoia de a urina des, însoțite de scurgere uretrală alb-gălbuie.

Gonoreea se poate transmite și prin contact sexual oral (durere și iritație la nivelul gâtului) sau anal (scurgere și iritație la nivelul anusului).

Complicații:

Până la 40% din femeile cu gonoree netratată au infecții la nivelul aparatului genital superior (uter, trompe și ovare). Ca urmare, femeile

respective pot deveni sterile sau au riscul de a dezvolta abcese (pungi cu puroi) la nivelul acestor organe.

Bărbații infectați au risc de complicații genitale (epididimului, testiculelor și sterilitate) sau urinare (strîmtorarea uretrei).

Femeia bolnavă poate transmite infecția copilului său în timpul nașterii. La nou-născut, gonococul poate determina infecții ale ochilor, respiratorii sau anorectale, care pot determina sechele în viitor.

Atenție! Gonoreea este o boală gravă prin consecințele sale posibile. Vă puteți proteja evitând contactele sexuale întâmplătoare și folosind prezervativul. Dacă unul din parteneri este infectat, trebuie evitate contactele sexuale până când ambii parteneri sunt tratați și vindecați.

SIFILIS (LUES SAU "CRUCI ÎN SÂNGE")

Este o boală gravă din cauza infecției cauzate de o spirochetă, Treponema pallidum. Este o boală care, netratată are o evoluție latentă (10 - 15 ani), dar foarte gravă. Cei 15 ani de evoluție pot fi împărțiți în trei stadii:

– Sifilis primar: primele 6 luni de la contactul sexual infectat. După 10-90 de zile de la infecție apare o rană (de obicei unică) în zona contactului sexual (vagin, gură, anus/rect).

Rana, numită "șancru", este o suprafață de unde lipsește pielea, de formă rotundă, ovală, ca o monedă mică, nedureroasă și cu baza tare. După aprox. 3 săptămâni, leziunea se vindecă singură, fără urmă. De obicei, persoana se crede vindecată.

– Sifilis secundar: durează între luna a șasea și a 24-a de la momentul

infecției. Acum apar modificări ale pielii palmelor.

Testele de sânge (RBW sau VDRL) sunt intens pozitive.

– Sifilis terțiar: este restul perioadei de evoluție până la 15 ani. Acum microbul se cantonează în diferite organe interne (oase, sistem nervos, aortă, etc.) pe care le distruge. Acum boala este din ce în ce mai greu de vindecat și se poate ajunge chiar la deces.

Complicații: netratat, poate duce la afectarea gravă a organelor interne (mai ales creier) și chiar la deces.

– Sifilisul se transmite de la mama infectată la făt în timpul sarcinii, putând determina la acesta malformații și afecțiuni congenitale grave.

NEGIILE GENITALE (CONDILOAME, VERUCI SAU VEGETAȚII VENERIENE)

Apariția lor este determinată de anumite tulpini ale Virusului Papilloma Uman (HPV). Atât la femei cât și la bărbați, boala se manifestă prin apariția uneia sau mai multor excrescențe de culoarea pielii, cămoase, de dimensiuni inițial mici,

uneori chiar invizibile, care apar în zona genitală (vulvă, vagin, col uterin, uretră, penis, anus sau tegumentul din jurul lor). Femeile cu negi pe pereții vaginului sau pe colul uterin, pot să nu observe existența leziunilor, chiar dacă sunt mai mari.

Complicații:

La femeie, atunci când sunt foarte mari, negii genitali pot împiedica nașterea pe cale vaginală.

Atenție! Ca orice infecție virală, negii genitali nu se vindecă. Chiar dacă excrescențele dispar pe moment în urma tratamentului, virusul rămâne

cantonat în organism și boala poate reapare ulterior. Femeile pot prezenta un risc mai mare de apariție a cancerului de col uterin. Orice femeie care a avut negi genitali trebuie să își facă anual un test Babeș - Papanicolau.

HERPESUL GENITAL

Este determinat de virusul herpes simplex de tip 2, înrudit cu virusul simplex de tip 1, ce determină herpesul la nivelul gurii. La ambele sexe, infecția se manifestă printr-una sau mai multe vezicule ce pot apărea oriunde în zona genitală și sunt însoțite de mâncărimi. Veziculele se rup spontan și formează ulcerări care pot fi dureroase. Leziunile se vindecă singure în câteva zile, de obicei fără să lase cicatrici.

Complicații: La ambele sexe pot apărea afecțiuni neurologice. La femei, herpesul genital poate duce la pierderea sarcinii sau naștere prematură. Dacă mama este bolnavă, copilul se poate infecta în timpul nașterii. La copil pot apărea infecții ale ochilor, mucoaselor, pielii

sau ale sistemului nervos. Unele dintre acestea pot fi foarte grave, ducând la decesul copilului sau la sechele pentru toată viața. Atenție! Virusul odată intrat în celulele organismului, rămâne toată viața, determinând din când în când reapariția simptomelor.

Persoana infectată poate transmite infecția mai departe, chiar dacă nu are nici un semn de boală în acel moment. În timpul atacurilor de boală, contagiozitatea este maximă și nu trebuie avut contact sexual. Prezervativul asigură doar o protecție relativă contra transmiterii herpesului genital. Prezența leziunilor herpetice crește riscul transmiterii HIV.

HEPATITA B

Hepatita B este o boală inflamatorie a ficatului, determinată de virusul hepatitei B. Există mai multe feluri de virusuri ce pot determina hepatite (A, B, C, D, E, etc.). Între aceste virusuri există diferențe în ceea ce privește modul de transmitere și gravitatea bolii. Deși nu determină nici un fel de simptome ale aparatului genital, virusul hepatitei B se transmite cel mai frecvent pe cale sexuală. Alte căi de transmitere sunt: sânge, transplanturi, instrumentar medical nesterilizat, de la mamă la făt. De multe ori, hepatita B nu se manifestă clinic. Atunci când apar, semnele cele mai frecvente sunt: oboseala, pierderea poftei de mâncare, greață, vomă, colorarea tegumentelor și

mucoaselor (ochii) într-o nuanță gălbuie (icter). Complicații: hepatita B este o infecție gravă. Virusul cantonat în ficat poate determina în timp hepatita cronică, ciroză hepatică sau cancer hepatic, urmate de deces. Purtătorii de virus B (AUSTRALIA) nu au voie să doneze sânge, chiar dacă sunt sănătoși. Atenție! Vă puteți proteja contra hepatitei B, ca și contra altor ITS, evitând contactele sexuale întâmplătoare și folosind prezervativul. Din fericire, contra infecției cu virusul hepatitei B există un vaccin care vă poate proteja! Întrebați medicul dvs. de familie despre el!

HIV / SIDA

Sindromul imunodeficient dobândit (în engleză AIDS), este o boală cauzată de virusul HIV (virusul imonodeficienței umane). Virusul distruge sistemul imunitar al organismului făcându-l incapabil să se apere în lupta cu agenții infecțioși.

Mecanismul de transmitere a virusului HIV este prin contact cu fluidele infectate, în care virusul este în concentrație mare (sânge, spermă, secreții vaginale). La o persoană infectată, virusul HIV se află în toate fluidele corpului (sânge, spermă, secreții vaginale, lapte matern, lacrimi, salivă) dar în concentrații diferite. De aceea nu toate fluidele sunt la fel de infectante.

HIV SE TRANSMITE prin:

- raport sexual (vaginal, anal, oral)
- sânge (primirea de sânge infectat prin transfuzie sau produse ale acestuia)
- folosirea acelor și a altor obiecte ascuțite, tăioase, nesterilizate
- de la mama infectată la făt.

HIV NU SE TRANSMITE prin:

- strângere de mână; atingere; îmbrățișare, folosirea în comun a cânilor, farfuriilor, tacâmurilor, a prosoapelor sau a hainelor; sărut; de pe clanțele ușilor; scaune WC; din piscină sau prin ciupituri de țânțari.

Infecția cu HIV poate fi depistată prin anumite teste de sânge care evidențiază anticorpii sintetizați de organism contra virusului: ELISA Western Blot. În primele 1-9 luni de la contactul infectant aceste teste nu sunt însă concludente - organismului îi trebuie acest timp pentru a sintetiza anticorpii pe care îi depistează testul - de aceea rezultatul definitiv nu poate fi știut până ce nu trece această perioadă.

